

عنوان مقاله:

بهسازی سرپناه نیمه موقت حادثه دیدگان بلایای طبیعی با رویکرد شرایط زندگی قبل از حادثه

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی معماری و شهر پایدار (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

بهنوش طاهرخانی - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت ایران

عباس آقا یزدانفر - دانشیار، گروه مهندسی معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت ایران

سعید نوروزیان ملکی - استادیار، گروه مهندسی معماری منظر، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه بهشتی تهران

خلاصه مقاله:

امروزه بسیاری از شهرهای جهان در معرض آسیب های ناشی از بلایای طبیعی قرار دارند. در ایران هم حوادثی نظیر زلزله و سیل بیشترین تعداد بی خانمانی ها را در سال های گذشته در پی داشته است. بازماندگان سوانح طبیعی نیازمند آرامش روانی از طریق تامین سرپناه سریع در کوتاهترین زمان ممکن هستند. اصولاً پس از سوانح طبیعی مسیر آماده کردن اسکان آسیب دیدگان سه مرحله را طی می کند. مرحله اول: اسکان موقت، مرحله دوم: اسکان نیمه موقت و مرحله سوم: اسکان دائم. مرحله دوم، مرحله ای است که بایستی برای فرد حادثه دیده حداقل شرایط سکونت برای میان مدت (چند ماه تا یک الی دو سال) فراهم شود. در این مرحله کیفیت، متراژ، آسایش محیط زندگی و محل اسکان همانند زندگی قبل از حادثه نیست؛ اما نیازهای آسیب دیدگان را برای مدتی تا آماده شدن اسکان دائم مرتفع می کند. در حوادث اخیر در کشور ایران توجه اغلب دستگاه های اجرایی و گروه های متصدی به کانکس و چادر برای اسکان نیمه موقت بوده است. این سرپناه ها کیفیت لازمه را نداشته و در کل عوامل زندگی اولیه انسانی در آن نادیده گرفته شده است. در این راستا، پژوهشی مبنی بر بهسازی مسکن های نیمه موقت با توجه به نیاز کشور صورت گرفته است. این پژوهش با مطالعه و بررسی محققین و رسیدن به معیارهای طراحی از طریق فرآیند تصمیم گیری AHP انجام شده است. نتایج بررسی نشان می دهد که مسکن های نیمه موقت کنونی در کشور، نیاز کاربران را تامین نمی کند. در واقع کاربران به داشتن سرپناهی اقتصادی که از حریم خصوصی، امنیت و مقاومت کافی در برابر شرایط محیطی برخوردار باشد، نیازمند هستند.

کلمات کلیدی:

سرپناه، نیمه موقت، کاربران، بهسازی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/872917>

